

O ztracených hlavách

Dnes to bude takové trochu morbidní, šťavnatější. Čtenář snad promine, ale začnu trošku zlehka. Postával jsem totiž se svojí nejmilejší na zápraží a říkám jí, že dnešní fejeton bude o ztracených hlavách. Chtěla vysvětlit, co tím vůbec myslím, tak jsem jen nahodil, že lidé neustále kvůli něčemu ztrácí hlavu. Prohodila něco o zamilovanosti a o tom, zda i já ji mám ztracenou...

Jenže ona neví, co se mi tuhle přihodilo. Brouzдал jsem tak navýsost malebným a předjarním údolím Borovského potoka, když vtom na mě z pod jakési vrby vykoukla hlava. Kroutila sebou (což hlavy dělávají), zvedala oči v sloup a cosi mumlala. Říkám jí, aby zpomalila, že nerozumím a když tedy zpomalila, povídá:

„Šašek jeden! Ještě mu nebylo ani sedmnáct! Úplně pomatenej! Furt chtěl být strašně in, všechno muselo být jenom značkový, boty, bunda, telefon, triko, slipy, úplně všechno! No blázen! A včera se omylem stalo, že na sebe natáhl jednu ponožku, na které nebyla ta správná značka. Panika! No a úplně ztratil hlavu z toho šoku. A já se tady teď válím jako lemra!“

Abych řekl pravdu, asi bych měl být z toho všeho nějak vyděšený, ale než jsem si to uvědomil, ozvalo se kdesi za krtincem:

„Říkám jí, pětapadesát stačí! A ona ne. Den za dnem, spíš ale hodinu za hodinou, neustále trávila čas na váze. Hroutila se, když se objevilo deko navíc, vyžle jedno. Naprosto se z toho pomátla, ztratila hlavu. Bože!“

Přišel jsem blíž a viděl, jak se za tou krtčí kupičkou zmítá blondatá hlavička s vystouplými lícními kostmi. Zakroutil jsem hlavou, neb jsem přestával všemu rozumět. Jenže to všechno nekončilo. Po vodě plavala další hlava, kormidlovala levým uchem a když se zasekla na malém jezu, spustila:

„To byla korunka ke korunce, čtyřikrát provrtané koleno kvůli pětнику. Každodenní přepočítávání všeho v peněženke, snad osmdesátkrát za den kontrola účtu v bance. Nežil, vůbec nežil! Jenom syslil. Bylo mu líto utratit dvě koruny za rohlík. Den za dnem, rok za rokem. Teď mě ztratil a co z toho má, no co z toho má, řekněte!“

Po téhle až téměř potápěčské promluvě jsem se nevěřičně rozhlédl kolem sebe a konečně uviděl to neskutečné množství ztracených hlav. Některé z nich byly také v pejru.

Tím mi došlo, že lidé nějak moc v poslední době ztrácí hlavy, možná s ní létají příliš vysoko v oblacích a pak najednou bum a křach, hlava ztracena. Až by se dalo mnohdy říci, že ten náš současný svět je takové popraviště přízemních ideálů...

Hrabošil jsem se pak divoce do prudkého srázu, abych z údolí toho Borovského potoka vylezl a všem sdělil, ať neblbnou a neztrácí hlavy. Kdo je totiž má pak poslouchat, to jejich věčné stěžování! To si tak vyjdete do klidné přírody, myslíte si, jak se budete kochat a ony za každým bukem žvatlají...

Tak lidé, i kvůli úplně běžným procházkářům, neztrácejte hlavy! Dají se použít i na jiné věci, to mi věřte!

Luděk Lopour